

Armo & Totuus

No. 2 / 2007

”"Totisesti, minä tulen pian". Amen, tule,
Herra Jeesus!”

(Ilm. 22:20)

Sisältö No. 2 / 2007

- 2 **Evankeliumin saarnaaminen / Norman W. Crawford**
- 3 **Kolmannesta Mooseksen kirjasta / C. H. MacIntosh**
- 5 **Milloin sait Pyhän Hengen? / Douglas J. H. Mowat**
- 7 **Kasteesta / Lloyd Cain**
- 9 **Seitsemän tuomiota / William MacDonald**
- 13 **Rauha Jumalan kanssa / Michael Hughes**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehdoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Evankeliumin saarnaaminen

Veli Lorne McBain otti minut mukaansa saarnaamaan, kun olin vasta 19- vuotias. Vaikka jo silloin arvostin tämän veteraanievankelistan esimerkkiä ja opetusta, 59 vuotta myöhemmin arvostukseni on kasvanut moninkertaiseksi. Seuraavassa jotakin häneltä oppimaani.

Hän kiitti Jumalaa jokaisesta seurakunnasta, jolla oli viikottaiset evankeliumikokoukset ja erityiset iltakokoussarjat säännöllisesti. Hän tiesi kuinka harvinaista oli löytää iankaikkisuuden suurista aiheista kiinnostuneita sieluja näinä välinpitämättömyyden aikoina. Kuitenkin hän usein muistutti minulle, että yksi sielu on arvokkaampi kuin kaikki maailman rikkaudet, ja että yhä on tosi se, että evankeliumi "on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi" (Room 1:16). Jumala on voimallinen johdattamaan meidät sielujen tykö, joille Hänen Henkensä on osoittanut heidän tarpeensa. Lasten parissa uskollisesti työskennelleet ovat tehneet paljon hedelmällistä työtä. Monet niistä, jotka tänään ovat seurakuntayhteydessä, kuulivat evankeliumin ensi kerran pyhäkoulussa tai erityisissä lasten kokouksissa.

Kaikkien uskovien tulisi olla todistajia henkilökohtaisesti. "Yhdeltä yhdelle" - evankeliointi on raamatullista ja elintärkeä osa evankeliumin todistusta, mutta se ei syrjäytä innoitetun evankelistan julkista evankeliumin julistusta. Sana joka on käännettyinä "saarnata" 1 Kor. 1:23:ssa, "me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta", löytyy Uudesta testamentista 60 kertaa. Sillä on vain yksi merkitys: ei henkilökohtainen keskustelu, vaan evankeliumin julkinen julistus.

Hän opetti synnistä ja ihmisen täydellisen turmeltuneisuuden saarnaamisen valtavasta tärkeydestä, että synnin ongelma on se mitä me olemme, ei ainoastaan se, mitä olemme tehneet. Me olemme paljon syntisempiä kuin mikään mitä olemme koskaan tehneet (Jer. 17:9-10). Syntiset tarvitsevat hengellistä heräämistä havaitakseen totaalisen syntisyytensä, ja rangaistuksen minkä se ansaitsee, jotta he tekisivät "parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen" (Apt. 20:21). On hyvin huono korvike saarnata ihmisille, että he tarvitsevat tarkoitusta, tyytymystä tai iloa elämäänsä - kun he itse asiassa tarvitsevat syntiensä anteeksiantoa.

Eräs tärkeimmistä häneltä saamistani opetuksista oli odottaa Jumalaa pelastamaan. Ei ainoastaan heränneen syntisen tule tulla kaikkien omien voimiensa päätepiesteeseen, vaan niin myös sielujen voittajan. Pyhän Hengen vakuuttava ja pelastava voima on korvattu helppo-uskolla. Jokaisessa kokouksessa "saarnaa Kristusta ristiinnaulittuna", Hänen rakkauttaan joka ylittää ymmärryksen, Hänen kärsimyksiään ristillä, sekä kalliista verestä joka vuoti kaikkien syntien tähden (1 Joh. 1:7), ja myös Hänen elämää antavasta kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan (Room. 5:6-10). Käytä yksinkertaisia evankeliumitekstejä. Ne ovat toki tuttuja, mutta Jumala käyttää "saarnattua Sanaa" (1 Tess. 1:6), ja "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta" (Room. 10:17). Meidän on saarnattava selkeästi sitä, että valtava iankaikkinen asia on ikuinen taivas tai helvetti, mutta sitä täytyy saarnata aralla tunnolla ja suurella myötätunnolla kadotuksen tilassa olevia sieluja kohtaan.

Norman W. Crawford

Kolmannesta Mooseksen kirjasta

Kolmatta Mooseksen kirjaa voimme täydellä syyllä nimittää "pappien oppaaksi". Sellainen on sen sisältö ja luonne. Se on täynnä ohjeita ja neuvoja niitä varten, jotka haluavat elää pappeina Herran edessä ja Hänen yhteydessään. Jos Israel olisi edelleen vaeltanut Jumalan yhteydessä sen armon perusteella, jonka voimalla Hän oli vienyt heidät ulos Egyptistä, olisivat he olleet Hänelle "pappisvaltakunta ja pyhä kansa" (2 Moos. 19:6). Mutta sitä he eivät tehneet. He peräytyivät, vetäytyivät etemmäksi Hänestä. He menivät lain alle, eivätkä sitä kuitenkaan pitäneet. Sen tähden täytyi Herran valita heistä erikoinen sukukunta, ja tästä sukukunnasta erityinen mies, ja hänelle sekä hänen perheelleen uskottiin tuo korkea etuoikeus: saada pappeina lähestyä Jumalaa.

Tämän etuoikeutetun aseman suomat edut olivat suuret ja ihanat; mutta sen myötäan tuoma vastuu oli myöskin suuri. Siinä tuli mielen alituisesti harjaantua tekemään tarkkaa eroa. "Sillä papin huulten tulee tietoa säilyttää, ja laki etsitään hänen suustansa; sillä Herran Sebaotin lähettiläs hän on" (Mal. 2:7; vanh. käänn.). Papin ei tullut ainoastaan kantaa seurakunnan syntejä Herran eteen, vaan myös julistaa seurakunnalle Herran käskyjä ja säädöksiä. Hänen tuli aina olla valmiina toimimaan välittäjänä Herran ja seurakunnan välillä. Hänen tuli itse tuntea Herran tahto ja mieli, mutta hänen tuli myöskin kyetä julistamaan sitä seurakunnalle. Mutta tämä vaati alituista huomiota ja tarkkuutta; se vaati pappia alituisesti valvomaan ja tutkimaan Jumalan Sanaa, jotta hän itse tarkoin tuntisi ja käsittäisi kaikki Israelin Jumalan käskyt ja tuomiot, säädökset, lait ja oikeudet, ja siten kykenisi opettamaan seurakunnalle kaiken, minkä "Herra oli käskenyt tehdä".

Mitään ei siis jätetty ihmisen mielikuvituksen varaan. Ihmisjärjen päätelmät ja ovelat selitykset eivät saaneet määrätä. Kaikki oli jumalallisen tarkasti säädetty, kaiken ratkaisivat sanat: "Näin sanoo Herra". Uhrisäännöt ja kaikki jumalanpalvelussäädökset olivat niin tarkat ja yksityiskohtaiset, ettei mitään jäänyt ihmisjärjen määrättäväksi tahi järjesteltäväksi. Eipä ihminen edes saanut määrätä, minkälaisia uhreja missäkin tapauksessa oli uhrattava, eikä hän myöskään saanut määrätä uhritapaa. Herra piti huolen kaikesta. Ei seurakunnalla eikä papilla ollut

mitään määräämisvaltaa; heillä ei ollut valtaa liittää ainoakaan, ei pienintäkään lisäystä leeviläisen armotalouden moniin säädöksiin. Jumalan Sana oli kaikessa ratkaisevana. Ihmisen tuli vain totella sitä.

Kuuliaiselle sydämelle oli tämä vain ääretöntä armoa. Emme saata antaa kylliksi arvoa sille ihanalle etuoikeudelle, että saamme kaikessa turvata Jumalan omaan Sanaan, että joka hetki saamme sieltä etsiä selitystä ja ohjeita kaikkeen, mikä koskee uskonelämäämme sekä jokapäiväistä vaellustamme ja velvollisuuksiamme. Tarvitaan vain oman tahdon murtumista, nöyrää mieltä ja yksinkertaista silmää. Jumalallinen ohjeemme on mitä täydellisin; emme tarvitse mitään siihen lisäksi. Jos hetkeäkään kuvittelemme, että ihmisviisaus voisi vielä lisätä siihen jotain, häpäisemme ja halvennamme sillä vain Jumalan Sanaa. Lukiessamme Kolmatta Mooseksen kirjaa emme voi muuta kuin ihmetellä sitä erinomaista huolenpitoa, jota Israelin Jumala osoittaa kansaansa kohtaan, antaessaan sille mitä tarkimmat ja yksityiskohtaisimmat ohjeet kaikesta, mikä koskee Hänen palvelemistaan ja kunnioittamistaan. Tämän vakuuttaa meille jo tämän kirjan pintapuolisinkin tarkastelu.

Ja jos milloinkaan on ollut sellaista aikaa, jolloin tämän kirjan tärkeitä opetuksia on kristittyjen keskuudessa tarvittu, jolloin niitä siis on julistettava, niin on meidän aikamme juuri sellainen. Kaikkialla kuulemme epäiltävän pyhän Raamatun arvoa ja sen jumalallista pätevyyttä. Jotkut lausuvat nämä epäilynsä aivan julki, jotkut taas lausuvat sen peitetyin sanoin, tekevät vain salaviittauksia. Kristitylle, joka purjehtii kohti päämäärää tämän ohjeen mukaan, sanotaan joko julkisesti tahi epäsuorasti, ettei tämä jumalallinen merikortti yksinään riitäkään, ettei se voi kaikissa matkan vaiheissa ohjata oikeaan. Väitetään elämän merellä tapahtuneen sellaisia mullistuksia sen jälkeen kuin tämä kartta valmistettiin, että se monessa suhteessa on aivan puutteellinen eikä siis mitenkään voi täyttää nykyisiä vaatimuksia. Väitetään, että luode ja vuoksi, merivirrat, rannikot, matalikot ja karit ovat nykyisin aivan toisenlaiset kuin ne olivat satoja vuosia sitten, että siis nyt on välttämättä turvattava niihin apuneuvoihin, joita nykyinen, ajanmukainen merenkultutiede tarjoaa, ja siten korvattava

Kolmannesta Mooseksen kirjasta

tämän vanhan kartan puutteet. Tosin myönnetään, että sekin oli aikanaan hyvä ja täysin tyydyttävä.

Toivoisin sydämestäni, että jokainen lukijani osaisi selvästi ja vakuuttavasti torjua kaikki tällaiset pyhää kirjaa halventavat väitteet ja käsitykset. Sillä olemmehan saaneet tämän kirjan Isältä, joka Pyhällä Hengellään on ohjannut sen kirjoittajain kyniä. Toivoisin hänen voivan torjua kaiken sellaisen, ilmenipä se sitten julkeana pilkkana ja häväistyksenä tahi oppineina johtopäätelminä ja tieteen saavutuksina. Olkoon sillä millainen puku tahansa, joka tapauksessa se on lähtöisin Kristuksen, Jumalan Sanan ja meidän sielujemme vihollisesta. Mihin joudumme, ellei Jumalan Sana ole täysin riittävä ja pätevä? Tahi kenen puoleen meidän siinä tapauksessa on käännäyttävä? Kenen luo meidän on mentävä löytääksemme apua, jos Isämme sanat jossain suhteessa ovat puutteellisia? Jumala vakuuttaa, että Hänen Sanansa, Hänen meille antamansa kirja "valmistaa meidät kaikkiin hyviin tekoihin" (2 Tim. 3:17). Mutta ihmiset väittävät, että meidän on välttämättä tiedettävä paljon muutakin, sellaista, mistä Raamattu ei puhu mitään. Ketä minun siis tulee uskoa? Jumalaa vaiko ihmisiä?

Vastatkaamme jokaiselle, joka näin epäilee Raamatun ehdotonta pätevyyttä: joko sinä et ole "Jumalan ihminen", tahi sitten se työ, johon sinä et sano Raamatusta löytäneesi ohjetta ja neuvoa, ei olekaan mikään "hyvä teko". Tämähän on aivan selvää. Toisin emme saata ajatella, jos otamme huomioon, mitä 2 Tim. 3:17:ssä sanotaan.

Auttakoon Herra meitä paremmin käsittämään Hänen Sanansa täydellisyyttä, majesteettiutta ja arvovaltaa. Tarvitsemme niin elävän ja syvän vakuutuksen Jumalan Sanan todellisesta suuruudesta, arvosta, sen merkityksestä ja pätevyydestä kaikkiin aikoihin, kaikkiin kansoihin ja kaikkiin oloihin nähden, sekä yksityisen ihmisen elämään että yhteiskuntaan ja Jumalan seurakuntaan nähden, että tuo vakuutus tekee meidät kykeneviksi vastustamaan kaikkia vihollisen juonia, joilla se koettaa halventaa tämän sanomattoman kalliin aarteen arvoa. Suokoon Herra, että syvemmin ja todellisemmin voisimme vajota siihen henkeen, joka huokuu psalmikirjoittajan sanoista: "Sinun sanasi on kokonansa totuus, ja kaikki sinun vanhurskautesi pysyvät iankaikkisesti" (Ps. 119:160).

C. H. MacIntosh

Milloin sait Pyhän Hengen?

Uusi testamentti opettaa selvästi, että ihminen saa Pyhän Hengen sillä hetkellä, kun hän syntyy uudesti. Raamatussa on useita jakeita, jotka vahvistavat tämän. Esimerkiksi:

1. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. (Room. 8:9).

2. Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" (Room. 8:15).

3. Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen ja joka on voidellut meidät, on Jumala, joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut Hengen vakuudeksi meidän sydämiimme. (2 Kor. 1:21-22).

Mutta joku saattaa kysyä: "Entä ne uskovat Apostolien teoissa, jotka näyttävät saaneen Pyhän Hengen vasta jonkin aikaa kääntymisensä jälkeen?"

Apostolien tekojen kirjassa on kaksi poikkeuksellista tapausta, ja nuo molemmat tapahtumat olivat ainutkertaisia ja sellaisia, ettei niitä voida toistaa:

1. Apostolien teot, luku 8

Mutta kun apostolit, jotka olivat Jerusalemissa, kuuluivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen. Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen; sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen. Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen. (Apt. 8:14-17).

Apostolien tekojen luvussa 8 kerrotaan, miten samarialaisia oli ensi kertaa tullut kristityiksi. Siihen saakka kaikki kristityt olivat olleet juutalaisia. Nyt täytyy muistaa kaksi tärkeää tekijää. Ensiksi, juutalaiset ja samarialaiset eivät seurustelleet keskenään. Lievästi sanottuna, he vihasivat toisiaan. Toiseksi, samarialaiset harjoittivat väärennettyä juutalaisuuden muotoa. He olivat keksineet oman uskontomuotonsa.

Jos pidämme mielessä nämä kaksi seikkaa, voimme ymmärtää, miksi Jumala pidatti samarialaisilta Pyhän Hengen, kunnes apostolit tulivat heidän luokseen Jerusalemissa.

Ensinnäkin, Jumala halusi apostolien olevan todistamassa sitä, että samarialaisetkin

voitiin ottaa mukaan seurakuntaan. Kun juutalaiset näkivät samarialaisten saavan Pyhän Hengen, se oli heille selkeä todistus siitä, että Jumala oli hyväksynyt heidät.

Toiseksi, samarialaiset uskoon kääntyneet joutuivat tunnustamaan, että 'pelastus on juutalaisista.' He olivat muinoin perustaneet oman uskontomuotonsa, mutta nyt heidän täytyi alistua juutalaisten apostolien arvovaltaan. He tajusivat, etteivät he voineet luoda 'samarialaista seurakuntaa.' On olemassa vain yksi seurakunta, joka on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle.

Voimme nähdä selvästi, ettei tämä ainutkertainen tapahtuma voisi toistua tänä päivänä.

2. Apostolien teot, luku 19

Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: "Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?" Niin he sanoivat hänelle: "Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan." Ja hän sanoi: "Millä kasteella te sitten olette kastetut?" He vastasivat: "Johanneksen kasteella." Niin Paavali sanoi: "Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan Häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen." Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat. Heidä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä. (Apt. 19:1-7).

Ne kaksitoista miestä, joihin tämä kohta viittaa, eivät olleet kristittyjä. He olivat Johannes Kastajan opetuslapsia. Tässä ei kuvata kristittyjä, jotka eivät olleet vielä saaneet Pyhää Henkeä. Kysymyksessä on ennemminkin hyvin epätavallinen ja ainutlaatuinen tapaus, missä Johanneksen sanoman vastaanottaneet ihmiset eivät tienneet mitään Jeesuksesta.

Ehkä nämä juutalaiset olivat käyneet Juudeassa ja kuulleet Johannes Kastajan saarnaavan. He olivat katuneet ja uskoneet. He olivat valmiita vastaanottamaan Messiaan, josta Johannes puhui. Sen jälkeen he olivat palanneet takaisin Efesoon eivätkä olleet kuulleet asiasta mitään lisää.

Toinen mahdollisuus on, että he olivat kuulleet Apolloksen julistavan Efesossa. Apollos oli väkevä julistaja, mutta tuolloin

Milloin sait Pyhän Hengen?

---

hänellä oli vain osa totuutta - hän saarnasi edelleen Johanneksen sanomaa: Valmistautukaa Messiaan tuloon (Apt. 18: 24-28).

Nämä kaksitoista miestä elivät eräänlaisessa siirtymäkaudessa. He olivat Johanneksen opetuslapsia, mutta eivät tieneet mitään Herrasta Jeesuksesta. Paavali tiesi heti, että jotain oli vinossa ja niinpä hän kuulusteli heitä. Kun he kuulivat evankeliumin sanoman, he uskoivat ja heidät kastettiin. Kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, he saivat Pyhän Hengen ja puhuivat kielillä. Tämä oli muille läsnäoleville selvä merkki siitä, että nämä epätavalliset miehet olivat nyt täysipainoisia kristittyjä.

On selvää, että molemmat tapaukset ovat ainutkertaisia eivätkä ne voisi toistua tänään. Jumala osoitti selvästi, että sekä samarialaiset että Johanneksen opetuslapset voivat olla osa seurakuntaa. On mielenkiintoista, että kun ensimmäiset pakanat pelastuivat Apostolien tekojen luvussa 10 (Kornelius ja hänen perhekuntansa), he saivat Pyhän Hengen välittömästi uskoessaan evankeliumin sanoman.

Nykyisin on niin, että samalla hetkellä, kun joku syntyy uudesti, hän saa Pyhän Hengen ja Pyhä Henki sinetöi hänet. Pyhä Henki antaa meille voiman elää kristityn elämää ja Hän on takuuna meidän tulevasta kirkastumisestamme. Jos olet todella uudestisyntynyt, sinä olet jo saanut Pyhän Hengen.

Douglas J. H. Mowat

Kasteesta

Tässä artikkelissa jatkamme elintärkeiden seurakunnan totuuskien sarjaa. Nämä artikkelit on kirjoitettu nuoria uskovia silmälläpitäen.

Nuori uskova on kysynyt isältään kääntymyksen tarkoitusta, tapaa ja esilletuloa. Nyt hän on valmis kastetta koskeviin kysymyksiin. Vastaukseksi, hänen isänsä noudattaa Kirjoitusten määräystä mitä tehdä, "Kun poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta" (2 Moos. 13:8, 5 Moos. 6:20). Hän neuvoo poikaansa, että he yhdessä katsoisivat kastekohtia Raamatusta, ilman viittauksia seurakunnan historiaan tai nykykäytäntöihin. Tällä tavalla he eivät arvostele Kirjoituksia olosuhteittensa mukaan vaan olosuhteitansa Kirjoitusten mukaan.

He tutkivat aihetta seuraavien otsikoiden alla: toimeksianto kastaa, kastetapa, kasteen merkitys, kasteen sanoma ja, ehkäpä toisella kertaa, väärinymmärretyt kohdat koskien kastetta.

Toimeksianto kastaa:

Ei voi olla epäselvyyttä siitä tosiasiaista, että kuului jumaliseen suunnitelmaan, että kaikki uskovat tuli kastaa. Herra Jeesus antoi opetuslapsilleen käskyn, "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki..." (Matt. 28:19). Kuten eräät ovat havainneet, opetuslapsia tuli tehdä saarnaamalla evankeliumia. Sitten heidät tuli merkitä kasteella ja raamatunoppien tuli muokata heitä. Jos seuraamme Marian sanoja, "Mitä hän teille sanoo, se tehkää" (Joh. 2:5), emme tarvitse enempää selittelyjä, koska vastuu on selkeä ja järjestys ilmeinen: usko, kaste, ja raamatunoppien säätelemä käyttäytyminen.

Kasteen merkitys:

Kun katsomme niiden kreikankielen sanojen merkitystä, jotka on käännetty sanaksi "kaste", meille ei jää epäilystä siitä faktasta, että kastaminen tapahtui aina upottamalla, koska sana "baptizo" tarkoitti uittamista, upottamista, sukeltamista. Sanaa käytettiin kerrottaessa laivan uppoamisesta kun se painui pinnan alle ja oli täysin veden peittämä. Sitä käytettiin myös vaatteiden värjäyksestä, missä ne laitettiin

värjäysaineeseen, uitettiin ja upotettiin, ja otettiin sitten taas ylös. Tosiasiassa, se ei ole käännetty vaan translitteroitu sana - sana joka on otettu englanninkieleen alkukielestä kääntämättä sitä. Jos sana olisi käännetty, se olisi tarkoittanut, "...upottaen heitä..." tai "...painamalla heidät veden alle... ". Mutta tämä tapa olisi sotkenut jo perustetun kirkon käytännöt, ja niinpä kääntäjiä käskettiin vain translitteroimaan tuo tapa. Mutta itse asiassa kuitenkin, kun joku kysyy, onko sinut kastettu upottamalla, hän tosiasiallisesti kysyy, onko sinut upotuskastettu upottamalla. Sen kysyminen, onko sinut kastettu pirsrottamalla, on samaa kuin kysyisi, onko sinut upotuskastettu pirsrottamalla.

Kastetapa:

Lyhyt katsaus edelliseen kappaleeseen on riittävää osoittamaan, ettei Raamatusta voi löytyä sellaista asiaa kuin pirsrottamalla kastaminen. Sellaisten raamatunkohtien tutkiminen kuten Joh. 3:23, jossa Johannes "kastoi Aionissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä," osoittavat, ettei muu kuin upottamalla kastaminen tullut kyseeseen.

Kasteen sanoma:

Mitä nuori uskovamme sanoo, teoillaan, kun hän astuu kasteveteen ja sieltä ylös? Mikä on se sanoma, jonka hän maailmalle antaa?

i) Hän julistaa täytetystä työstä. Tämä on todellakin kasteasetuksen tärkeä aspekti, koska se joka kastetaan osoittaa, että hän vertauskuvallisesti käy lävitse sen, mitä Vapahtaja kävi todellisesti. "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa" (Room. 6:3-5). Vaikka nuori uskovamme tietää, että Room. 6 ei käsittele kastekäytäntöä vaan kasteoppia, hän näkee itsensä antamassa käytännön opetuksen evankeliumista, jossa

Kasteesta

Vapahtaja on kuollut, haudattu ja noussut jälleen. Se on hänen ensimmäinen julkinen evankeliumin esittämisensä, kun hän yhdistää itsensä julkisesti Kristukseen ja ristiin.

ii) Hän julistaa, että vaellus on alkanut. Kääntymisensä jälkeen hänen tulee "uudessa elämässä vaeltaman," koska sillä hetkellä hänet yhdistettiin Kristukseen, kasteen ollessa tunnustus tuosta suhteesta. Aivan kuten Nooa leikattiin irti vanhasta elämästään ja pelastui veden toimiessa välineenä, henkilö joka kastetaan sanoo, että vanha elämä on mennyt ja uusi on alkanut. Mennyt elämämme kelpaisi täyttämään pakanoiden tahtoman mallin, ja nyt on jäljellä loppuelämämme elää Hänelle (lue 1 Piet. 3:18 - 4:5 kokonaan). Nooa leikattiin irti aiemmasta elämästään vedenpaisumuksen vesillä; meidät leikataan aiemmasta elämästämme sen kautta, mitä kaste kuvaa. Kaste pelastaa meidät, sanoo Pietari. Se ei ole kasteen toteutus joka meidät pelastaa vaan kasteen oppi, koska se mitä on sanottu kuvastusta asiasta, on monesti sanottu olevan totta kuvastakin.

iii) Hän julistaa, että puhdistuminen on tapahtunut. Kaste ei ole puhdistuminen, mutta se on tunnustus puhdistumisesta. Kun Paavalia käskettiin "Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi," hänen syntinsä oli jo otettu pois, koska Damaskoksen tiellä, hän oli suullaan tunnustanut Jeesuksen Herraksi ja sydämessään uskonut, että Jumala oli herättänyt Hänet kuolleista (Room. 10:9, Apt. 9:5). Kuitenkin tuli olla julkinen ilmoitus puhdistumisesta ja erityisesti hänen synnistään, juutalaisena, koska hän oli hyljännyt Messiaansa. Kun 1 Kor. 6:9-11:stä luemme korinttolaisten entisten syntien litanian, meille kerrotaan myös, "mutta te olette vastaanottaneet peson..." Kaste ei edelleenkaan ole se pesu, kuten aiemmin totesin, vaan se mitä on sanottu kuvastusta asiasta, on monesti sanottu olevan totta kuvastakin.

iv) Hän julistaa tulevasta vihasta. Kun Johannes kastoi, hän neuvoi, että heidän keskellään oli Yksi, joka kastaisi Pyhän Hengen voimalla (J.N. Darbyn raamatunkäännös) ja tulella (Matt. 3:11-12). Niiden seitsemän raamatunkohdan tutkimus, joissa kaste Pyhään Henkeen mainitaan, osoittavat meille, että Henki ei koskaan ole kastaja. Herra Jeesus on tuo kastaja, ja se mihin uskova kastetaan on ruumis, seurakunta, ja tämä tapahtuu Pyhän Hengen kautta. Kuitenkin, haluamme tutkia tarkemmin ilmaisua "tulella". Konteksti selvästi osoittaa tämän viittaavan sammumattoman tulen tuomioon eikä siinä ole viittaustakaan Pyhään Henkeen. Vertaa sitä Apt. 1:5:een, missä alkaa seurakunnan aika (dispensaatio), ei ole viittaustakaan tuleen, koska tämä tulijärven tuomio oli varattu myöhempään ajankohtaan. Jesaja 61:1-2:n ja Luuk. 4:17-20:n vertailu osoittavat samanlaista dispensationaalista merkitystä, koska siinä Herra, päättäessään kyseisen raamatunkirjan, laittaa koko dispensaation ikäänkuin sulkeisiin.

Kun nuori uskova kastetaan, hän saarnaa evankeliumia Herran Jeesuksen kuoleman, hautaamisen ja ylösnousemisen näkökulmasta, mutta hän saarnaa myös vakavaa varoitusta tulevasta tuomiosta niille, jotka eivät ole seurakunnassa, joka on Hänen ruumiinsa. Kirjoituksemme isä ja poika päättelivät, että sellainen henkilö, josta on tullut opetuslapsi evankeliumin sanoman uskomisella, tulee merkitä uskovaksi kasteella. Sitten häntä tulee muovata niin, että hänen käytöksensä on yhdenmukaista opin kanssa.

Oletko Herraan Jeesukseen Kristukseen uskova? Milloin sinusta tuli uskova? Oletko totellut käskyä tulla kastetuksi? Elätkö sellaista elämää joka on yhdenmukaista sen kanssa, mitä todistit kasteessasi? Jokaisen meistä tulee tutkia itseämme.

Lloyd Cain

Seitsemän tuomiota

Raamattua luettaessa on tärkeää huomata, että siellä mainitaan monia eri tuomioita, joita tulee tarkastella seuraavin perustein: kyseessä olevan kansan, ajankohdan ja tapahtumapaikkojen perusteella, kuten myös tuomion syiden sekä niiden seuraamusten perusteella. Monien mielestä esimerkiksi kansojen tuomio tarkoittaa samaa kuin suuren valkean valtaistuimen tuomio. Asiaa tarkemmin tutkittaessa huomataan, että on kyse aivan eri asioista.

Seuraavassa käsittelemme seitsemää tärkeää tuomiota, jotka mainitaan Jumalan Sanassa.

1 Ihmisten syntien tuomitseminen

Golgatalla Jumala tuomitsi synnin, kun Herra Jeesus kärsi rangaistuksen kuollessaan ristillä. Vapahtaja kuoli maailman syntien puolesta.

'Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet; ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut' (2 Kor. 5:14-15).

'Ja Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien' (1 Joh. 2:2).

Kuolemallaan Jeesus kärsi tosiasiallisesti synnin rangaistuksen. Jeesuksen vuodattama veri täytti kaikki Jumalan vanhurskauden vaatimukset syntiä vastaan. Vapahtajan kuoleman kautta Jumala saattoi pelastaa jumalattomat syntiset ilman että joutui suvaitsemaan syntiä tai tekemään myönnytyksiä oman pyhyytensä suhteen.

Kuitenkin on huomattava, ettei Jeesuksen sovitus työ ristillä takaa automaattisesti jokaisen ihmisen pelastumista. Vapahtajan sijaiskärsijänä suorittama työ oli riittävä kattamaan koko maailman synnit, mutta vain ne ihmiset, jotka katuvat syntejään ja luottavat Herraan Jeesukseen, pääsevät nauttimaan tämän sovitus työn eduista.

Kun ihminen hyväksyy Kristuksen Herrakseen ja Vapahtajakseen, hän vapautuu synnin syyllisyydestä ja rangaistuksesta ikuisiksi ajoiksi. Hän ei joudu koskaan kärsimään ikuista tuomiota syntiensä vuoksi, koska Jeesus on kärsinyt tuomion eikä Jumala vaadi rangaistusta enää toista kertaa.

Uskova saa kertakaikkisen selkeän anteeksiannon uskonsa kautta.

2 Uskovan itsensä antama tuomio

Kun ihminen pelastuu, hänen tulee itse jatkuvasti tutkia (tai tuomita) omaa elämäänsä. Tämä tarkoittaa sitä, että hänen tulee tunnustaa ja luopua synneistä välittömästi havaittuaan tehneensä syntiä.

Paavali viittaa juuri tähän asiaan 1 Korinttolaiskirjeen 11. luvussa jakeissa 27-32: 'Sen tähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta; sillä joka syö ja juo, erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa. Sen tähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois. Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi; mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.'

Tuomitsemme synnin elämässämme, kun havaitsemme tehneemme sitä; tunnustamme sen ja luovumme siitä. Meidän tulisi harjoittaa tällaista itsetutkistelua läpi koko elämämme. Muussa tapauksessa joudumme kohtaamaan Isän kurituksen, kuten Hebrealaiskirjeen 12. luvussa jakeissa 3-15 kuvataan.

Apostoli Paavali ymmärsi, että mikäli hän ei tuomitsisi syntiä omassa elämässään, hän ei olisi sopiva kristillisiin palvelutehtäviin. 'Vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi' (1 Kor. 9:27).

3 Kristuksen tuomioistuim

Kun tarkastellaan Kristuksen tuomioistuinta, meidän ei tulisi nähdä sitä rikosoikeudenkäyntinä vaan pikemminkin palkitsemistilaisuutena. Herra Jeesus ei aseta ihmisiä syyllisiksi ja tuomitse heitä, vaan Hän jakaa palkintoja! Kyseessä ei ole oikeusistunto vaan menneiden asioiden kertaaminen ja uskoviin palkitseminen.

Kaikki uskovat joutuvat tämän tuomioistuimen eteen, jota myös kutsutaan kreikankielessä nimellä Bema.

Seitsemän tuomiota

'Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan (tai Kristuksen) tuomioistuimen eteen' (Room. 14:10).

On selvää, että tämä suuri tapahtuma käydään läpi taivaassa sen jälkeen, kun pyhien ylösnousemus on tapahtunut. Uskovat ovat saaneet tuolloin kirkastetut ruumiit.

Jumalan pyhien suorittamat palvelut arvioidaan tuomioistuimen edessä: 'Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän on ruumiissa ollessaan tehnyt, joko hyvää tai pahaa' (2 Kor. 5:10).

Toiset palkitaan ja toiset joutuvat kärsimään vahinkoa: 'Niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon ...' (1 Kor. 3:13-15).

Jakeen 15 loppuosasta käy selvästi ilmi, että tämän tuomioistuimen edessä olevan ihmisen pelastumista ei aseteta koskaan kyseenalaiseksi: '... mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi.'

4 Israelin tuomio

Mikään muu kansa ei ole joutunut sietämään sellaista vihaa, huonoa kohtelua, vainoa ja joukkoväkivaltaa kuin juutalaiset. Polttouhrit ovat vain yksi osa surun, kärsimyksen ja kuoleman täyttämää, sydäntä riipaisevaa Israelin kansan historiaa.

Valitettavasti on todettava, että kärsimykset eivät ole vielä ohitse. Sen jälkeen kun Kristuksen seurakunta on temmattu ylös, Israel ja muut kansat joutuvat käymään läpi seitsemän vuotta kestävästä ahdistuksen ajan, jonka jälkipuoliskolla koetaan ennennäkemätön vaivan aika. Jeremias kutsuu tätä 'Jaakobin ahdistuksen ajaksi' (Jer. 30:7). Herra Jeesus käyttää tuosta ajasta nimitystä 'suuri ahdistus': 'Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule' (Matt. 24:21).

Tämän ajanjakson päätyttyä Messias tulee takaisin maan päälle. Kansakunnat kootaan yhteen ja Herra Jeesus käy oikeutta heidän kanssaan kasvoista kasvoihin paikassa, jota Hän kutsuu 'kansojen erämaaksi' (Hes. 20:33-44).

Yksi pahimmista rikoksista, joita siellä käsitellään, on antikristuksen palvonta ahdistuksen aikana. Herra Jeesus ennusti, että suurin osa ihmisistä lankeaisi tähän hirvittävään epäjumalanpalvelukseen: 'Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan: jos toinen tulee omissa nimessään, niin hänet te otatte vastaan' (Joh. 5:43).

Malakia luettelee pitkän listan syntejä, jotka Kuningas käy tuolloin läpi (Ma1. 2:1-3:5). On selvää, että kaikki ne, jotka kapinoivat Messias-kuningasta vastaan, tuhoetaan ennenkuin taivasten valtakunta paljastetaan, kun taas ne, jotka alistuvat Hänelle, pääsevät ihanaan taivasten valtakuntaan nauttimaan rauhasta ja yltäkyläisyydestä tuhanneksi vuodeksi: 'Ja niin kaikki (uskossa oleva) Israel on pelastuva, niinkuin kirjoitettu on: 'Siionista on tuleva pelastaja, Hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista. Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä' (Room. 11:26-27).

5 Kansojen tuomio

Tärkein raamatunkohta, joka käsittelee pakanakansojen tuomiota, on kirjoitettu Matteuksen evankeliumin 25. luvussa jakeissa 31-46. Tämä tuomioistuin kokoontuu Herran Jeesuksen Kristuksen toisen tulemuksen yhteydessä. Tuomarina toimii Ihmisen Poika eli Jeesus itse.

'Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle' (jake 31).

Profeetta Joel kirjoittaa selvästi, että se, miten pakanakansat kohtelevat Israelia, on merkittävä tekijä tuomion julistamisen yhteydessä (Joel 3:2). Niitä kansoja, jotka ovat Kristuksen juutalaisten veljien ystäviä ahdistuksen aikana, kutsutaan lampaiksi Matteuksen evankeliumin 25. luvussa. Ne, jotka eivät anna ruokaa, juomaa tai vaatteita eivätkä osoita vieraanvaraisuutta ja kieltäytyvät jopa kaikesta sosiaalisesta kanssakäymisestä sairaiden ja vangittujen kanssa, ovat vuohikansoja.

Lammaskansat 'omistavat sen valtakunnan, joka on ollut heille valmistettuna maailman perustamisesta saakka' (jake 34). Vuohikansat kuulevat myös oman tuomionsa: 'Menkää pois minun

Seitsemän tuomiota

tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä' (jae 41). 'Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään' (jae 46).

Joidenkin ihmisten on vaikea käsittää sitä ajatusta, että kansat joko pelastuvat tai joutuvat kadotukseen. (Huom.: Lisäksi on huomionarvoista, että sana "ethne", jonka käännösvastineena on sana 'kansakunnat' voidaan yhtä hyvin kääntää sanalla 'pakanakunnat', jota myös usein käytetään käännöksissä.) Heidän mielestään pelastuminen on yksinomaan yksilöä koskeva asia. Tämän asian ei pitäisi olla kuitenkaan ongelmallinen. Kautta koko historian ajan Jumala on ollut tekemisissä sekä kansakuntien että yksilöiden kanssa. Mikäli valtaosa jonkun maan tai alueen asukkaista kapinoi Jumalan tahtoa vastaan, Hän pelastaa ensin omansa ja vuodattaa sitten vihansa koko muun väestön ylle. Sodoma on hyvä esimerkki tästä, kuten myös vedenpaisumus suuremmassa mittakaavassa.

6 Enkelien tuomio

Raamatussa kerrotaan, joskaan ei aivan tyhjentävästi, että muutamat langenneet enkelit odottavat vangittuina viimeistä tuomiotaan: 'Sillä ei Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntiä tekivät, vaan syöksi heidät syvyyteen, pimeyden kuiluihin, ja hylkäsi heidät tuomiota varten säilytettäväksi' (2 Piet. 2:4).

'Ja että Hän ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet valta-asemaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, pani pimeyteen iankaikkisissa kahleissa säilytettäväksi suuren päivän tuomioon' (Juuda 6).

Me tiedämme varsin hyvin, että on olemassa muitakin yhä vapaina liikkuvia pahoja enkeleitä, joita yleisesti pidetään demoneina. Milloin sitten annetaan tuomio kaikille langenneille enkeleille?

Valtakautensa aikana maan päällä Messias-kuningas 'kukistaa kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman' sekä 'panee kaikki viholliset jalkojensa alle' (1 Kor. 15:24-25). Tämä raamatunkohta sisältää epäilemättä ajatuksen siitä, että langenneet enkelit sekä pahat voimat ja henget nujerretaan pois taivaan avaruuksista.

Koska uskovat hallitsevat yhdessä Herran kanssa, he osallistuvat myös enkelien tuomitsemiseen. Ehkäpä tämä selittää Paavalin arvoituksellisen kysymyksen 1 Korintolaiskirjeen 6. luvun jakeessa 3: 'Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä?'

Saatanan viimeinen tuomio on käsillä, kun tuhat vuotta on kulunut ja ennenkuin suuren valkean valtaistuimen tuomio julistetaan: 'Ja perkele, heidän villitsijänsä, heitetään tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti' (Ilm. 20:10).

Koska langenneet enkelit tunnustavat saatanan johtajakseen, on syytä uskoa, että ne tuomitaan osallisuudestaan Jumalan vastaiseen kapinaan (Jes. 14:12-17 sekä Hes. 28:12-19), ja että ne päätyvät saatanan tavoin tuliseen järveen.

7 Suuren valkean valtaistuimen tuomio

Johannes näki 'suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat' (Ilm. 20:11). Valtaistuin on suuri johtuen Hänestä, joka sillä istuu ja niistä asioista, jotka ovat käsiteltävinä. Valtaistuimen valkoinen väri merkitsee julistettavan tuomion puhtautta. Tuomio julistetaan ikuisuudessa sen jälkeen, kun meidän tuntemamme maailma on hajonnut valtavassa kuumuudessa (2 Piet. 3:10).

'Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä ..' (Ilm. 20:12). Näillä tarkoitetaan kaikkina aikoina eläneitä kadotukseen joutuneita kuolleita. He seisovat tuomiolla, koska eivät uskoneet eläessään Herraan Jeesukseen. Epäusko on suuri, raskauttava synti.

, ... mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen' (Joh. 3:36).

, ... mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle (tai, ei usko Poikaan), se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä' (Joh. 3:36).

Tämän jälkeen avataan kaksi kirjaa, joiden perusteella päätetään tuomion aste: '... ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan' (Ilm. 20:12).

Seitsemän tuomiota

Kadotukseen joutuvien kohtalo sinetöidään sen perusteella, että heidän nimiään ei ole kirjoitettu elämän kirjaan. Toisin sanoen he eivät eläessään koskaan katuneet ja uskoneet Kristukseen omana Pelastajanaan. Myös helvetissä on eri asteisia rangaistuksia vastaavasti kuin taivaassa on eri asteisia palkintoja. Ihmisten tekojen perusteella päätetään heidän rangaistuksensa määrä. Paatunut raiskaaja esimerkiksi saa kovemman tuomion kuin siivosti käyttäytynyt naapuri, joka eli varsin kunniallista elämää (mutta joka ei valitettavasti koskaan tullut uskoon).

Kuolema, jota edustaa ruumis sekä Tuonela, jota edustaa henki ja sielu - toisin sanoen kokonainen ihminen - heitetään tuliseen järveen: 'Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi' (Ilm. 20:14).

Yksikään uskova ei joudu suuren valkean valtaistuimen eteen tuomittavaksi. Siellä ovat vain ne, jotka ylenkatsoen hylkäsivät Jumalan armotarjouksen ja joiden nimiä ei sen vuoksi kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan.

© William MacDonald

Rauha Jumalan kanssa

Evankeliumi oli tullut pakanoille - Rooman provinssiin, Italiaan - Korneliukselle, arvostetulle sadanpäämiehelle. Ne, jotka tunsivat hänet parhaiten saattoivat todistaa elämästä, jolle tunnusmerkillistä oli kuuliaisuus, rukoukset ja antelias avustaminen. Mutta sitäkin enemmän, hän oli harras mies, joka kunnioittaen pelkäsi Jumalaa ja jolla oli palava halu tuntea Jumala. Kuitenkaan Korneliuksen sielussa ei ollut rauhaa, tyytyväisyyttä eikä iloa - eikä varmuutta, että hän oli Jumalan hyväksymä!

Mikä oli pielessä? Eikö juuri tämä ollut se oikea tie löytää rauha Jumalan kanssa?

Seisoen ovensa kynnyksellä, hänen sukulaistensa, perheensä ja ystäviensä odottaessa levottomina hänen takanaan, Kornelius tervehti miestä, jota kutsuttiin "Pietariksi". Korneliuksen pyynnöt Taivaaseen eivät olleet jääneet kuulematta. Hänen sielunsa janoa tuntea rauha Jumalan kanssa ei ollut sivuutettu välinpitämättömästi. Jumalan Henki oli ohjannut Pietarin hänen kotiinsa tuomaan Jumalan armon sanomaa!

Janoten kuulla viestin Taivaasta, Kornelius käski Pietarin puhua! Pietari saarnasi rauhaa Jeesuksessa Kristuksessa (Apt. 10:36), Korneliuksen ja hänen huoneensa kuunnellessa tarkkaavaisesti. He kuulivat sanoman rististä ja Herran Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta, joka kantoi ihmiskunnalle varatun tuomion synnistä. Pietari todisti tyhjistä haudasta ja Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta - Elävän ja Tosi Jumalan, kaikkien Tuomarin. Tämä oli Jumalan pelastussuunnitelma!

Lopulta, syntien anteeksisaamisen tuntemisen todellisuus lävisti Korneliuksen sielun kun hän ymmärsi, että todellinen rauha, ilo ja tyytyväisyys voitaisiin löytää vain Herran Jeesuksen Kristuksen persoonassa ja Hänen täytetyssä työssään Golgatan ristillä.

Sanoma oli yksinkertainen ja Jumalan armo oli voimallinen sinä päivänä. Tuona hetkenä Kornelius vastaanotti evankeliumin ja oli pelastettu!

Tuona päivänä Pietari saarnasi rehelliselle ja nöyrälle hengelle - Kornelius oli valmis vastaanottamaan evankeliumin hyvät uutiset. Kornelius ymmärsi, että rauhan vastaanottamisen ja vapautuksen synnin syyllisyydestä ja rangaistuksesta täytyy tulla Jumalalta eikä itsestä. Raamattu julistaa, että moraalisuudestamme huolimatta, "kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room. 3:23). Myös kaikki me olemme samassa tilassa - erossa, kaukana Jumalasta syntiemme takia (Jes. 59:2).

Kristuksen kuolemassa, Hän on tehnyt "rauhan Hänen ristinsä veren kautta" (Kol. 1:20) ja ihmisille, jotka vastaanottavat evankeliumin, Raamattu julistaa, että heidät "Hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä" (Kol. 1:21-22).

Kaikkein tärkein ja määräävin hetki Korneliuksen elämässä oli se, jolloin hän vastaanotti Kristuksen Pelastajanaan. Evankeliumin sanoma sinulle, juuri tällä hetkellä, on omissa käsissäsi. Se on ainoa keino löytää rauha tässä maailmassa ja vakuus Taivaasta ikuisesti!

Mitä sinä teet Jumalan pelastustarjoukselle - juuri nyt?

Michael Hughes

